Pyöräytin lasiani kevyesti ja otin siitä pitkän nuuhkaisun. ”Upea. Hedelmäinen, muttei liian makea tuoksu”, sanoin mietteliäänä hyvälle ystävälleni Annille ja lipaisin huuliani. ”Maussakaan ei ole mitään vikaa”, Anni totesi pyöriteltyään viiniä hetken suussaan. Olin tuonut mukanani viinitilalta Itävallasta muutamia herkulliseksi havaitsemiani viinejä. Maistelemassamme viinissä oli hieman mustaherukkaa ja sitrusta sekä sopivan kuiva ja hapokas maku. Annia rupesin hymyilyttämään totinen ja pohtiva nuuhkimiseni ja pian tirskahtelustamme ei meinannut tulla loppua. Tähän tilaan voisin jäädä. Tähän pieneen parhaassa seurassa vietettyyn naurun, viinihiprakan ja kylläisyyden tunteeseen, jossa olotila on raukea, onnellinen ja voitokas. Tilaan, jossa terävät kulmat hioutuvat pehmeämmiksi ja jossa tulee harmaalle värille värisokeaksi. Tilaan, jossa pää on melko selvä, mutta ei riittävän selvä muistaakseen kaikkia elämän karuja realiteetteja. Havahduin ajatuksistani, kun puhelimeni soi. Löntystelin hitaasti yöpöydälläni olevan puhelimen luokse. Tuntematon numero vilkkui keskellä kahtia haljennutta näyttöä. ”Joku perhanan puhelinmyyjä varmaan taas”, totesin Annille, laitoin puhelimen äänettömälle ja palasin herkkuja notkuvan keittiön pöydän ääreen. Otin Iittalan omenanvihreästä mariskoolista suolakeksin ja asettelin siihen huolellisesti palan ranskalaista kuoleman hajuista, mutta niin herkullista homejuustoa, ja rypäleen. Juuri kun olin tunkemassa herkkupalaa suuhuni, tajuntaani iski salaman lailla tämä 666-loppuinen numero. Valahdin kalpeaksi ja olin tukehtua rypäleeseen. Anni heitti tuolinsa nurkkaan ja kiiruhti hakkaamaan minua avokämmenellä selkään. Pian homejuuston ja keksinpalasten vuoraama rypäle lensi kurkustani nukkamatolle. Putosin polvilleni ja aloin itkeä. ”Ei mitään hätää. Kaikki on hyvin nyt.”, Anni sanoi ja silitti päätäni. Sitten hän meni hakemaan keittiöstä rätin ja pyyhkäisi mattoa. Istuin lattialla tuijottaen maahan. Äskeinen kevyt oloni oli kadonnut jäljettömiin puhelinsoiton myötä. Tuntui kuin joku olisi heittänyt saavillisen kylmää vettä niskaani ja haukoin henkeäni. Tuijotin Annia hiljaa ja sanoin: ” Ei ole. Mikael soitti.” Mikaelin numero oli jäänyt jonnekin kestomuistiini, josta se oli pienen tokkuraisuuden takia palannut pienellä viiveellä. Muistan, kuinka olin tuijotellut Mikaelin WhatsAppia ja Facebookia ihan vain katsoakseni, milloin hän on ollut paikalla. Hänen ollessa paikalla keskustelussa, tuntui kuin hän olisi taas täällä minun kanssani, käyden sanatonta keskustelua ja olevan läsnä tässä ja juuri nyt. Totta kai yksinäisinä iltoina päädyin vanhoihin keskusteluihin myös tuijottaakseni pakahtuneena hänen kuvaansa, jossa oli tietenkin –se hymy. Silloin, kun Mikael meni naimisiin, olin poistanut hänet Facebook-kavereistani ja yhteystiedoistani puhelimesta. Pari kertaa hän oli vielä yrittänyt soittaa minulle, vaikka olin kieltänyt, ja muistan, kuinka samalla lailla pelkkä numeron näkeminen sai minut haukkomaan henkeäni. ”Voi helvetin helvetti”, Anni sanoi ja näytti todella tuimalta. Anni oli aina niin rauhallinen, empaattinen ja leppoisa, mutta silloin kun hän suuttui, se sai niskakarvat nousemaan pystyyn. Anni katseli ulos ikkunasta ja hänen katseensa oli kylmä ja silmät kapenivat viiruiksi. ”Kuinka se kehtaa häiritä sua vielä?”, hän miltei huusi ja paiskasi kädessään olleen rätin pöydälle. ”Haluutko jutella vai olla rauhassa?”, Anni kysyi pian rauhallisempaan äänensävyyn laskeuduttuaan kyykkyasentoon tasolleni lattiapintaan. Sanoin, etten ole enää kovin hyvää seuraa ja pyysin häntä lähtemään. Anni oli vielä varmistanut, että selviän varmasti enkä tee mitään typerää, ja lähti hiljaa ovesta ulos huikaten soittavansa minulle huomenna. Jäin lattialle istumaan ja tuijotin ulos kohti pimenevää iltaa. Kelmeiden katulamppujen valo näytti miltei pahemmalta kuin pimeys. Se muistutti aidon valon ja auringon puuttumisesta kelmeällä olemuksellaan ja loi pelottavia varjoja. Kelmeää ja feikkiä. Sitäkö olivat olleet myös Mikaelin tunteet minua kohtaan? Vaikka kuinka yritin olla ajattelematta, vanhat muistot palasivat väkisin mieleeni. En pystynyt unohtamaan sitä, kuinka kaksi vuotta sitten työmatkalla Budapestissä Mikael oli suudellut minua ensimmäisen kerran aamuauringon paistaessa parvekkeelle. Olin

luullut, että se tunne, jossa yksi suudelma saa unohtamaan kaiken ympärillä olevan, tuntemaan itsensä höyhenenkevyeksi ja vahvat väristykset kulkemaan koko kehoa pitkin, oli vain elokuvista ja kirjoista tuttu juttu. En pystynyt unohtamaan, kuinka sängyssä koin niin syvää yhteenkuuluvuutta hikisten, alastomien kehojemme painautuessa toisiaan vasten. Mielestäni ei myöskään ole pyyhkiytynyt se, kuinka tiukka hänen kädenpuristuksensa ja katseensa oli. Hänen huumorintajunsa, ystävällisyytensä ja koko olemuksena olivat jättäneet ikuiset muistijäljet päähäni. Ja voi, kuinka komea hän oli; pitkä mies sopusuhtaisella vartalolla, jykevällä leukaperällä, ruskeilla silmillä, isoilla käsillä - niin, ja sillä upealla hymyllä varustettuna. Kipinä välillämme oli ollut uskomatonta. Katsoin puhelintani ja huomasin siellä olevat viestit. ”Ole kiltti ja soita”, luki ensimmäisessä. ”Meidän pitää puhua”, luki seuraavassa. Pari puhelinsoittoakin oli näköjään tullut. Katselin niitä ja huokasin, kunnes kuulin ovikellon soivan. Hätkähdin ja sydämeni tuntui hyppäävän kurkkuun. Kampesin itseni ylös lattialta ja kävelin hitaasti eteistä kohti. Vilkaisin punaisia silmiäni peilistä ja pyyhin silmien alta kyynelten tuhrimaa ripsiväriä. Punaisuuden ja mustan maskaramössön lisäksi silmäni näyttivät kuivilta, väsyneiltä ja niin surumielisiltä. Pilke oli hävinnyt ja tuntui kuin katsoisi kuolevan silmiin. Ei hukkuvan tai haavoittuneen, jonka silmissä paloi pakokauhu ja tahto taistella viimeiseen asti. Näistä silmistä huokui kuolevan, sairaan vanhuksen katse. Katse, joka sanoi kuolemalle, että taisteluni on ohi. Olen valmis lähtemään. Avasin oven apposelleen auki, kuin tanssija levittäessään kätensä ennen viimeistä kumarrusta. Olin valmis ottamaan vastaan sen kaiken, mitä vanhan puisen ulko-oven takaa tarjottiin. Siinä hän seisoi. Niin komean, mutta myös niin pelokkaan ja aran näköisenä. Hieroen hikisiä käsiään toisiaan vasten ja yrittäen muodostaa sanoja suustaan. Hänen silmissään oli se sama katse, joka hänellä oli ollut meidän jäätyämme kiinni rysän päältä Budapestissa. Kollegamme oli herännyt huoneesta, jonka parvekkeella istuimme ja yllättänyt kesken tunteikkaiden suudelmien. Hän oli haukkunut Mikaelin säälittäväksi hyväksikäyttäjäksi ja kertonut, että arvostus häntä kohtaan on lopullisesti menetetty. Vaikka olin muistuttanut minunkin olevan aikuinen ja tässä mukana yhtä lailla, kollega oli vain pyöräyttänyt silmiään ja sylkenyt suustaan, että surkea pettäjä Mikael oli joka tapauksessa. Heikko mies, joka ei arvosta naisia. Haukkuja ja saarnaamista kaadettiin kuin saavista päälle ja me vain istuimme hiljaa ja tuijotimme maahan. Mikaelin katse oli jäätynyt. Silmien pinta oli kostunut ja hänen silmistään huokui pettymys, pelko ja ahdistus hänen tuijottaessaan jonnekin tyhjyyteen. Tuijotimme molemmat toisiamme hiljaa. Rapusta sammui valo ja jäimme pimeyteen. ”Voinko tulla sisään?”, Mikael sai lopuksi sanottua. Mutisin vain jotain sotkusta, mutta ilmoitin lähteväni vielä iltakävelylle ja hän voisi liittyä seuraani, jos kehtasi. Syksyn pimeys oli jo vallannut tilan, mutta ilma oli vielä lämmin. Kävelimme hiljaa kohti Munkkiniemen rantaa, joka oli lyhyen kävelymatkan päässä kodistani. Rantakahvilasta loistava valo ja nauru taistelivat onnistuneesti pimeyttä vastaan ja toivat hymyn huulilleni. Ihmiset näyttivät niin onnellisilta ja merikin oli tyyni. Se muistutti olemassaolostaan vain pienellä rauhallisella liplatuksella ja postikorttimaisella maisemalla. Astelin kahvilan vieressä olevalle mattolaiturille ja tartuin Mikaelia kädestä vetääkseni hänet mukaani. Istuuduimme laiturille vierekkäin. Otin kengät pois ja upotin jalat veteen. Vesi oli viileää, mutta jalkojen upottaminen veteen muistutti minua kesästä, lapsuudesta ja yhteydestä luontoon. Se muistutti minua onnelisuudesta. Rantakahvilasta kajastuvassa valossa katsoin Mikaeliin. Hän hymyili minulle ja tunsin perhoset vatsani pohjalla. Katsoessani häntä tarkemmin huomasin jäljen hänen silmäkulmassaan. Kokeilin sitä kädelläni ja hän ähkäisi. Kulmakarvat olivat suttaantuneet verellä ja silmänalunen oli musta. Katsoin häntä kysyvästi. ”Me erottiin”, Mikael sanoi ja tuijotti hiljaa lainehtivaan mereen. Otin kiinni hänen kädestään. Enää siinä kädessä ei ollut sormusta. Käsi oli jännittynyt, mutta tarttui pian omaani tiukasti.

Käänsin hänen päätään ja katsoin syvälle silmiin. Pian niissä pelokkaissa ja aroissa silmissä näkyi se sama pilke kuin kaksi vuotta sitten. Suutelin häntä ja tunsin pakahtuvani onnesta. Ukkonen jyrähti taivaalla ja alkoi sataa kaatamalla. Rantakahvilan ihmiset juoksivat kiljuen sisään. Me emme välittäneet sateesta ja ukkosesta. Se tuntui vain kastavan meidät tähän uuteen alkuun jyrisevän ukkosen muistuttaessa järisyttävästä sähköstä välillämme. Enää ikinä en päästäisi irti.